

Fri fugl

”To, tre, fire, fem, en, to, tre og fire.” Om og om igen. Frem og tilbage. ”Kom så op på foden piger.” Husk nu at smerten er jeres ven.” To skridt til siden og hurtigt tre tilbage. En enkelt piruet efterfulgt af tre sekunders passé med strakt vrist. Den værste og mest smertefulde stilling. Kan holdes max et sekund, hvilket balletmesteren selvfølgelig er udmærket klar over. ”Så er det op på tå. Jeg tæller.” Mit hjerte banker nu helt ukontrolleret i frygt for smerten. Frygten for at foden skal knække sammen under min vægt. ”En!” Foden ryster allerede ustyrligt under presset fra kroppen. ”To!” Alle sener og muskler er belastet til bristepunktet. Det føles som om, at de på hvert et tidspunkt vil bukke under. Jeg bider i læben og føler en form for tilfredsstillelse ved smagen af blodet på tungen. ”Tre!” Knæk, siger det. Smerten er uudholdelig. Jeg drømmer mig ud af min krop. Drømmer mig fri, lettere og tyndere. Drømmer om en tilværelse svævende 200 meter over landjorden, der hvor jeg føler mig hjemme. Frihed fra min krop, frihed fra mit sind. Fri som en fugl.

Søens blanke overflade reflekterer solens stråler som et spejl af is. Jeg kniber øjnene sammen for ikke at blive blændet af lyset. Gruset på vejen knaser under mine bare fødder, og temperaturen på mobildisplayet siger -3 grader. Mine tæer er allerede følelsesløse. Det er sådan jeg bedst kan lide dem. Nøgne og frosne. Jeg lægger nakken tilbage og kigger op mod den lyseblå himmel, som vækker en følelse af længsel, der har rod dybt inde i mig.

Jeg bevæger mig målrettet i retning af skovåbningen mod det store egetræ. Kigger spændt rundt i kronen for at se, om der er nogen hjemme. Det viser sig at være tilfældet. Et stort smil breder sig på mine læber, da solsorten stikker hovedet frem og kigger direkte på mig. Jeg bliver helt blød i knæene. ”Sikke en dejlig velkomst at få,” siger jeg, men forventer ikke noget svar. Sidder bare under træet i et par timer og betragter med stor fornøjelse og misundelse min lille sorte vens redebyggeri. Forestiller mig, hvordan jeg ville bygge min egen en skønne dag. Solen er ved at gå ned over Vilsted sø og mørket er så småt faldet på. Jeg samler mine krykker op og humper forsigtigt op mod busstoppestedet. Idet jeg træder ind i bussen, kaster jeg et sidste blik ud over søen. Vinker et sidste farvel, inden jeg træder helt ind i varmen.

Jeg har besluttet mig for, at jeg i dag vil være en skade.

Ved aftensmaden prikkes jeg kun til maden, uden rigtigt at spise noget. Mine forældre ser bekymrede på hinanden, men siger intet som sædvanligt. Jeg har godt hørt dem snakke om mig, når de tror jeg sover. Snakke om at jeg er blevet mere indadvendt på det sidste, og hvor meget jeg har tabt mig. Men de gør alligevel intet ved det.

Efter maden lægger jeg mig ind i min seng. Ligger spilvågen med opspærrede øjne, indtil jeg kan høre, at mor og far er gået til ro. Så står jeg op og hiver kassen med grene ud fra

hulrummet under sengen. Det kan tage flere timer at bygge den perfekte rede. Somme tider når jeg slet ikke at lukke et øje, inden den er bygget færdig. Men i aften går det let for sig. Jeg lægger hurtigt grenene op i en fin oval cirkel. Alligevel føles det som om der mangler noget. Jeg bevæger mig instinktivt ud på badeværelset og finder mors største sølvsmykke frem. Det er en halskæde med et skinnende vedhæng formet som et blad. Bærer den forsigtigt ind i reden og lægger den i midten. Nu kan jeg endelig få ro. Om natten når jeg drømmer, forsvinder længslen inde i mig. Den erstattes af et par slanke vinger og et spidst næb. En følelse af vægtløshed jeg aldrig vil komme til at opleve igen. Ikke siden ulykken. Dansen var det eneste, der kunne give mig følelsen af at være vægtløs. Følelsen af at kunne flyve. At være fri.

Der er nu kommet is på søen. Det bratte temperaturfald kan tydeligt mærkes i tærerne. Krykkernes grå metalhåndtag er dækket af et tyndt lag frost, som får det til at stikke i håndfladerne. I dag er jeg en svane.

Ude på midten af søen vralter en mellemstor flok af samme art rundt. Lette og elegante danser de længere ud på søens blanke is-spejl.

Jeg beslutter mig for, at det er ved at være på tide. I dag skal min skæbne afgøres.

Møn isen kan bære min vægt?

Jeg træder forsigtigt et skridt frem og kan mærke, at isen giver sig let men brister ikke.

Adrenalin bobler indeni, det kilder i maven. Jeg bevæger mig langsomt ud mod de andre svaner. De bliver ikke skræmte af min pludselige tilnærmelse. Tværtimod. Det er som om, de kan genkende mig. Som om de godt ved, at jeg er en af dem. Jeg lægger mig fladt på ryggen, breder mine arme ud og forestiller mig i stedet et par elegante hvide vinger.

Drømmer mig ud af tid og sted. Tilbage til dansegulvet. Genoplever på få skeuder følelsen af at danse igen. *"To, tre, fire, fem, en, to, tre og fire." Om og om igen. To skridt frem og hurtigt tre tilbage. En enkelt piruet efterfulgt af tre sekunders passé med strakt vrist. Den værste og mest smertefulde stilling. Kan holdes max et sekund. Mit hjerte banker nu helt ukontrolleret i frygt for smerten. "En!" "To!" "Tre!" Knæk!*

Jeg bliver med ét revet ud af tankestrømmen. Isen under mig er forsvundet og inden jeg ved af det, er jeg omsluttet af det iskolde vand. Jeg kæmper ikke imod. Giver ikke en lyd fra mig. Lader bare det kolde vand gennembløde mit tøj. Afkøle min krop til jeg ikke kan mærke den mere.

Men det er okay, for jeg har det bedre end nogensinde før. Jeg føler mig vægtløs. Føler mig svævende. Har fundet ind til en form for indre ro, fundet hjem. Jeg lukker øjnene med et forløsende smil på læben og udånder for sidste gang.

I går var jeg en skade, i dag er jeg en svane. Nu er jeg en fri fugl.